

РЕШЕНИЕ

№ 2860

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **1380** по описа за **2022** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ и глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Касационният жалбоподател [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], чрез пълномощника си адв. П. от САК, обжалва Решение № 1492/24.12.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 12 990/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №585944- F 617146 от 08.07.2021 г., издадено от Директор на Дирекция "Средни данъкоплатци и осигурители" при ТД на НАП С., за наложена на касатора имуществена санкция в размер на 410,26 лева лева на основание чл. 180, ал. 3, вр. с, ал. 1 от ЗДДС, за извършено административно нарушение на чл.86, ал.1, т.2 и т.3 вр. чл.86, ал.2 ЗДДС, изразяващо се в това, че със закъснение е издаден протокол по реда на чл.117, ал.1 ЗДДС №[ЕИК]/01.02.2021г. – закъснение от 1 месец, като дължимият данък бил начислен през месец февруари 2021г. вместо през месец декември 2020 година. С решението дружеството е осъдено да заплати на ТД на НАП С. разноски от 80 лева за юрисконсултско възнаграждение.

С касационната жалба се претендира отмяна на решението с доводи за постановяването му при нарушение на материалния закон и необоснованост - недостатъчно задълбочена проверка на доказателствата и поради това необоснованост

на съдебното решение, квалифицирани като касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение, както и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответната по жалбата страна ТД на НАП С., в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юрисконсулт И. оспори жалбата изцяло. Счита преценката на съда и на административно-наказващия орган относно датата на данъчното събитие, така и датата на изискуемостта на данъка. В жалбата си касаторът излагал аргументи за факти и обстоятелства, обективирани в доказателствени средства, които изобщо не са събирани и не са коментирани от административно-наказващия орган, не били представени във въззивното производство, поради което счита за неоснователни аргументите на касатора. Иска от съда да потвърди решението на СРС, претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура – 3., представи заключение за неоснователност на касационната жалба, иска първоинстанционното решение да бъде оставено в сила.

Касационният съд, като извърши преглед на обжалваното съдебно решение по реда на чл. 218 от АПК, във връзка с касационните основания по чл. 348, ал. 1 от НПК, намери следното:

Касационната жалба е подадена в предвидения законов срок и от страна по първоинстанционното производство, за която решението е неблагоприятно, поради което се явява допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съдът намира за правилни фактическите установявания, както и правните изводи, направени от първоинстанционния съд, като счита, че същите са основани на достатъчно ясен и пълнен анализ на събраните в хода на проведеното всестранно и пълно съдебно дирене доказателства. В тази насока и не се споделят възраженията на касационния жалбоподател за липса на обсъждане по същество в обжалваното решение на възражения и доказателства, доколкото е видно от мотивите на съдебното решение, че съдът е достигнал до фактическите и съответно свързаните с тях правни изводи въз основа на всички доказателства по делото, както гласните, така и писмените, които са описани подробно в съдебното решение и са подложени на съвкупен и коректен анализ. В случая не е установено противоречие между доказателства в рамките на целия доказателствен материал, което да е налагало изрично поставяне на самостоятелна и конкретна преценка на конкретно доказателство за обсъждане на неговата годност и относимост. Ето защо и според настоящия съдебен състав не може да се счете за установено твърдението, че при постановяване на съдебното решение предмет на обжалване е допуснато съществено по характера му нарушение на съдопроизводствените правила, изразяващо се в необоснованост на съдебния акт.

Настоящият съдебен състав констатира, освен това, че в обжалваното решение районният съд е дал отговор на всички възражения, наведени в хода на проведеното пред първоинстанционния съд производство, включително и тези за съставомерността на нарушението, като законосъобразно е заключил, че плащане е било дължимо към датата на издаване на фактурата, доставката на услугата е приключила в края на периода, на която дата е издадена фактурата, като е обсъдил в пълнота всички възражения относно възможна друга дата на данъчното събитие и изискуемост на данъка, в това число за доставки с периодично и непрекъснато изпълнение по чл.25, ал.4 ЗДДС, за издаденото впоследствие кредитно известие по реда на чл.115, ал.3 вр.

ал.1 ЗДДС за процесната фактура, и достигнал до верен краен извод, че датата на възникване на данъчно събитие е на 31.12.2020г.

Настоящият съдебен състав намира за правилни и законосъобразни и изводите на първоинстанционния съд, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, като в тази връзка напълно споделя изложените в решението му мотиви.

Не са основателни и направените възражения досежно неспазване на срока по чл. 34 от ЗАНН, като в тази връзка районният съд е изложил пространни съображения защо АУАН е съставен в законоустановения срок, които е основал и на конкретните доказателства. Действително в случая процесният протокол по чл.117, съставен на 01.02.2021г., е представен на органите по приходите едва на 18.06.2021г. с изрично придружително писмо, представено по делото. Не може да бъде сметено за достатъчно, че за да се установят всички елементи от състава на нарушението, вменени на жалбоподателя, издадената резолюция за проверка от 29.12.2020г. на дружеството-касатор, нито се установява, че на 26.02.2021г. при извършена проверка е бил установен процесният протокол, обратното, тази проверка е във връзка с трудовите възнаграждения, а установено документално и от свидетелските показания. В случая е следвало да първо да се установи дали действително е изготвен документ по доставката, какъв документ, както и да бъдат събрани доказателства за конкретните обстоятелства, свързани с начисляването на данъка, за дата на данъчно събитие, наличие на авансово плащане и др. Тези факти са установими именно от представените от жалбоподателя документи по повод на направено до същия искане за това, поради което и моментът на тяхното представяне следва да се счете за начален относно изчисляване срока по чл. 34 от ЗАНН, както правилно е прието от СРС – от 18.06.2021г.

Неоснователни са и направените възражения от касатора относно преценката на съда, че не е допуснато нарушение при посочване на датата и мястото на нарушението, нито относно съставомерните елементи на нарушението. Доводите, свързани с предмета на доставката – „софтуер“ и за липсата на описание на доставката, както и, че датата на данъчното събитие не е 31.12.2020г., са необосновани изцяло, неотносим е и доводът за възникване на данъчно събитие на 10.05.2021г., тъй като фактурата била платена едва на тази дата от касатора. Доколкото видно от фактурата, се касае за наем на софтуер за периода от 01.01.2020г. до 31.12.2020г., то посочените обстоятелства изключват каквото и да е факт, свързан с данъчно събитие – завършване на услугата извън този период. Правилно не е възприето посоченото в протокола по чл.117 ЗДДС, че данъчното събитие е възникнало на дата 01.02.2021г., съвпадаща с датата на издаване на протокола. Правилни поради това са доводите на съда, че административнонаказващият орган законосъобразно е приел датата на настъпване на данъчното събитие, съответно настъпването на изискуемостта на данъка и възникването на задължението за издаване на данъчен документ и за начисляване на данъка за м. 12.2020г. по фактура №24518/31.12.2020г. с издател чуждестранно юридическо лице „В. Г. N. II BV“ – Испания.

Също споделими са изводите за неприложимост на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН по отношение на санкционирани нарушения. В тази насока районният съд е изложил подробни мотиви, които изцяло се възприемат и от настоящата съдебна инстанция. Предвид, че наложената имуществена санкция е в минимален размер – 2% от размера на данъка, не се установява да е налице надхвърляне на целите,

свързани с осигуряване правилното събиране на данъка, съответно предотвратяване избягването на данъчно облагане.

Предвид на всичко изложено, настоящият съдебен състав намира, че районният съд е достигнал до законосъобразен и мотивиран извод за законосъобразност и съответно отвърждаване на наказателното постановление. В тази връзка съдът правилно е приложил и чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, като е уважил искането на ответника по въззивната жалба за присъждане на разноски.

По изложените съображения, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр.2 от ЗАНН.

При този изход на делото и при направено своевременно искане ще следва на ответника по касационната жалба да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което с оглед характера и тежестта на проведеното пред Административен съд София-град производство и на основание чл. 63, ал. 5, вр. с ал. 3 от ЗАНН, вр. с чл. 37 от ЗА, вр. с чл. 27е от Наредбата за правната помощ ще следва да се определи в размер на 80 лева.

На основание изложеното, Административен съд София-град, XIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила Решение № 1492/24.12.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 12 990/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав.

ОСЪЖДА, [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] да заплати в полза на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв./осемдесет лева/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.